

Δεν είναι εξέγερση μιας συντεχνίας

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Αγγελιοφόρος» την Τετάρτη 10 Δεκεμβρίου 2008

«Περίεργο! Ακόμη δεν αμφισβητήθηκαν από τους «γνωστούς αγνώστους» της πολιτικής και της δημοσιογραφίας τα κίνητρα των χιλιάδων μαθητών και μαθητριών, που διαδηλώνουν σε όλες τις πόλεις της Ελλάδας. Άλλες φορές οι διαμαρτυρίες τους καταγράφονται ως μόδα ή χαβαλές. Αυτή τη φορά ήταν τόσο ο πόνος και η οργή τους που σάρωσαν τον κυνισμό. «Μήπως ταυτίστηκαν με το δολοφονημένο Αλέξη, επειδή ήταν κι εκείνος μαθητής;», αναρωτιούνται κάποιοι. Υποθέτοντας, χωρίς να το καταλαβαίνουν, ότι μόνο τότε μπορεί να εξοργίζεται και να επαναστατεί κανείς, όταν ο δολοφονημένος ανήκει στην ίδια με αυτόν κατηγορία. Όχι, λοιπόν. Αυτή δεν είναι η εξέγερση μιας συντεχνίας. Αυτή είναι η ανθρώπινη οργή, που φαίνεται πως μόνον οι νέοι πια μπορούν να την εκφράσουν χωρίς συμψηφισμούς.

Βλέπαμε στην τηλεόραση τις εξεγέρσεις σε άλλες χώρες που κατά κανόνα είχαν αφορμή το θάνατο κάποιου ανθρώπου από τα πυρά αστυνομικών: κοινωνικό φολκλόρ στις τηλεοράσεις μας οι λεηλασίες καταστημάτων και οι πυρπολήσεις αυτοκινήτων και κτιρίων. Εκεί εύκολα αντιλαμβανόμασταν τους λόγους που οδηγούσαν τόσο κόσμο σε συμπεριφορές ανεπίτρεπτες. Καταλαβαίναμε πως ένας πυροβολισμός δεν είναι σαν μια αστραπή σε ξάστερο ουρανό. Είναι απλώς ακραία έκφραση μιας εξουσίας που δε λογαριάζει τους πολίτες. Μήπως σ' εμάς είναι αλλιώς;

Χειραγωγημένη η παρατηρητικότητα μας, όταν ασχολούμαστε με τα δικά μας. Συντεχνιακή αλληλεγγύη υποπτευθήκαμε στους μαθητές και στις μαθήτριες, μετανάστες ανακαλύψαμε σ' αυτούς που λεηλάτησαν τα μαγαζιά. Ασφαλώς πολλοί έχουν κι αυτή την ιδιότητα. Είναι όμως αυτό που μετράει; Ή μήπως είναι, όπως και στους πλιατσικολόγους ελληνικής ιθαγένειας, η θέση τους σ' αυτή την κοινωνία; Θέση έξω από το λαμπερό κόσμο των καταστημάτων και σχέση υποτέλειας με ό,τι παρουσιάζεται σ' αυτούς ως κράτος. Όπως σε τέτοιες περιπτώσεις, σε όλες τις χώρες του κόσμου, άδραξαν και αυτοί την ευκαιρία να ζήσουν το δικό τους όνειρο. Την ώρα όμως που εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες στην Ελλάδα, όπως κι εμείς, βίωσαν τη δολοφονία του 15χρονου παιδιού σαν εφιάλτη.